

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤΟΥ ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΤΙΝΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ

Ο βενετσιάνικος παλάτι της κομήσης 'Αλταμίρα ήταν εθισμένο σε μία παραξενή σιωπή. Όλες η πόρτες εκλείναν αθόρυβα, όλα τα κονδύνια χτυπούσαν μία στιγμή σαν ξεφωρητά που πνίγονται με φόβο κι' όλα τα έσματα γλυτρούσαν δίχως ν' ακούγονται στους έρημους διαδρόμους. Μία βαρεία ατμόσφαιρα πόνου και λύπης βασιλευε από μέρες τώρα μέσα σ' εκείνο το κομψό κι' αριστοκρατικό παλάτι. 'Η κόμισσα 'Αλταμίρα, χλωμή, με κάτασπρα μαλλιά, μ' ένα μακρύ μαύρο φόρεμα κι' ένα μικρό μαργαριταρένιο περιδέριο στο λαιμό, γυρτζε σαν τρελλή μέσα στα μισοσκότεινα δωμάτια και κάθε τόσο έπεφτε σε μία πολυθρόνα και ξέσπαζε σε ένυδά αναφυλλητά...

—Κυρία κόμισσα... ψιθύρισε. Θεέ μου! 'Ηθε ή κυρία!...
—Μα τι λές; έκανε η κόμισσα 'Αλταμίρα. Θα με τρελλάνης κι' εσύ με τις άνοιξιές σου. 'Ηθε ή κυρία! Την είδα με τα μάτια μου!... Περιμένει τώρα στο σαλονάκι... 'Ηθε να μάθω πώς εινε ο κύριος.
—'Ε Λάουρα! ψιθύρισε κατάκλητη ή γερά κόμισσα. Αυτό εινε άπιστευτο! Πώς εινε δυνατόν! Πώς τόλμησε...
Με μία άποτομη κίνησι, άραξε από το χέρι την ύπηρέτρια και την τράταζε με δύναμη.

—Κι' εσύ, την άφησες να μη μέσα στο σπιτί μου; τής φώναξε θραχνά, σαν να πνιγόταν απ' τή λύσσα.
—Μα τί μπορούσα να κάνω, Θεέ μου! ψιθύρισε πάλι ή ύπηρέτρια. Μήπως ή κυρία Λάουρα δεν εινε ή...
—Σώπα, δεν θέλω ν' άκουσω τίποτα! Πήγαινε τώρα...

Η κόμισσα 'Αλταμίρα σηκώθηκε άποτομα και, βγαίνοντας απ' τόν κοίτωνά της, παράγγειλε στην ύπηρέτρια:
—Μόλις ξεθε ο γιατρός, να με ειδικποιήσης άμέσως... Προσέξτε ύλοι σας... Δεν θέλω ν' άκουσω τόν παραμικρό θόρυβο. 'Ο Ροδόλφος κοιμάται...

'Υστερα πέρασε το διάδρομο, τρέμοντας από τή συγκίνησί της, με τα μάτια στεγνά από τα δάκρυα που έροιχναν τώρα λάμψεις άγριες θυμού κι' έφτασε μισροστά στην πόρτα του σαλονιού. Δεν μπορούσε άκόμη να τó πιστέψη. 'Εκείνη! 'Εδώ!... Μέσα στο σπιτί της!...
'Εσπρωξε τήν πόρτα και μίλησε στο σαλόνι. Στο ήμισφώς τότε' αντίκρουσε άμέσως τήν υψηλή και λυγερή κορμοστασιά της όμορφης Λάουρας. Τό άρωμά της, ένα γλυκό άρωμα που γέμιζε άλλοτε τó βενετσιάνικο παλάτι, τής θύμισε τισ παληές μέρες και τήν έκανε να σφιξη τα δόντια της από τή λύσσα.

—Εσύ, εδώ; ρώτησε με περιφρόνησι τή Λάουρα.
'Εκείνη άδιάφορη, σαν να μην άκουσε τα λόγια της, τής ελεπε:
—Πώς εινε;
—'Ασκημα! τής απάντησε σκληρά ή κόμισσα 'Αλταμίρα. Πολλό άσκημα! Πώς ένοθεσ ετι εινε άρρωστος;
—'Από μία φίλη σας... Μα πώς; 'Αφοϋ ήταν καλύτερα αυτές τισ μέρες...

—'Από χθές έχειροτέρεφε...
—Θεέ μου! Και δεν ύπάραχε πειά καμμιά έλπίδα;
'Η κόμισσα 'Αλταμίρα σταύρωσε τα χέρια της μισροστά στο στήθος και τήν κντταζε απ' το κεφάλι ώς τα πόδια. 'Η Λάουρα φορούσε μαύρα σαν μη χήρα. 'Ο θυμός της τότε άναγε πάλι άκόμη πιό πολύ...

—Τι θέλεις; ρώτησε άπότομα τή Λάουρα. Γιατί ήρθες, άφοϋ ξέρεις ετι όλα πειά τελείωσαν μεταξύ σας;
—'Ω! κυρία κόμισσα... έκανε ή Λάουρα μ' ένα λυγμό. Τήν ίδια στιγμή ή ματιές τους διασταυρώθηκαν μ' άσπονδο μίσος. Για πρώτη φορά τότε ή Λάουρα χαμήλωσε τα μάτια της και ψιθύρισε με τρεμουλιαστή φωνή:
—'Ηθα να τόν δώ... 'Ηθα να δώ τόν άνδρα μου...

'Α! Τολμούσε λοιπόν, ύστερ' από τόσο καιρός, να νομίξη ετι ήταν ή ίδια, ή παλή Λάουρα; 'Η κόμισσα 'Αλταμίρα τής φώναξε με πείσμα, με μία φειδισια φωνή:

—Δεν μπορείς να τόν δής! Δεν σε θέλει...
—Κι' όμως τώρα, σ' αυτές τισ κρίσιμες στιγμές... έκανε σα στιομένη ή όμορφη Λάουρα.
—Και τώρα, τής απάντησε με τó ίδιο πείσμα ή κόμισσα 'Αλταμίρα. 'Όταν ίφνυγες σαν ξένη από κοντά του, μ' έβαλε να κάνω ύρκο, ετι, αν άρρωστούσε κάποτε και έρισκόταν σε κίνδυνο, δεν θα σ' άφρηνα με καμμι πρόφοσι να μηξς στήν κάμαρά του... Δεν μπορώ, λοιπόν, για σένα, να πατήσω τόν ύρκο μου...

—'Η Λάουρα έσκυψε τó κεφάλι κι' άρχισε να κλάι με λυγμούς.
—'Α! Κι' εκείνος! Κι' εκείνος με μισεί; Δεν με συγχώρεσε;
—'Οχι! τής απάντησε ξερά ή γερά κόμισσα.
—'Πώς μπορούσε να σε συγχωρέση; τής έλεγε με τή ματιά της. Κι' όλος ο πόνος, έλη ή κακία, όλη ή έχθρα ενός χρόνου εινε συγκεντρωθή σ' εκείνη τή ματιά.
—'Ω! κυρία κόμισσα... ελεπε άναστενάζοντας ή Λάουρα. 'Ηταν τόσο καλός! Μ' άγαπούσε τόσο πλύ!...
—Δυστυχισμένη! Γι' αυτό λοιπόν έφυγες;...
—'Όταν άγαπάει κανείς ξέρι να συγχωρή... ψιθύρισε ή ένοχη. Ναι, τόν άπάτησα, εινε αλήθεια...

Η κόμισσα 'Αλταμίρα έκανε μία κίνησι με άηδία, σαν να ήθελε να τή σταματήση. Μα ή Λάουρα εξακολούθησε τó παραπόνό της:
—Ναι, τόν άπάτησα, μα δεν ήξερα τί έκανα... 'Ημουν τρελλή! Με είχατε τρελλάνει έσείς, ναι, έσείς, με τήν έχθρα σας, με τή σκληρή καρδιά σας, με τήν περιφρόνησι που μου δείχνατε... Ναι... ναι... μου φαινόταν ετι έπρεπε να εκδικηθώ! Με είχα πιάσει μία τρελλή μαγία να σάς κάνω κακό... Δεν ξέρω τί μπορούσα να κάνω τισ στιγμές που μ' έπιανε αυτή ή άπελπία μου. 'Ηθελα να λυτρωθώ από τή σκληριά σας και να σας πληρώσω τó μίσος με μίσος, τήν κακία με κακία, τήν περιφρόνησι με περιφρόνησι... Σας είπα: με είχατε κάνει τρελλή! Μία μέρα έβρηκα τήν ευκαιρία και, τυφλή από τó πάθος μου, θέλησα να εκδικηθώ... Μα ό Ροδόλφος θα με συγχωρούσε, τó ξέρω. 'Εγώ όμως δεν θέλησα πειά να μείνω κοντά του... Δεν θέλησα να ζήσησ τή συγγώμη του. Προτίμησα να φύγω, να φύγω σαν ξένη, με τήν άπελπία στην καρδιά...

—Δυστυχισμένη! τής ξαναείπε ή κόμισσα 'Αλταμίρα με μία έχθρική ματιά. Καταλαβαίνω... Θέλεις τώρα να δικαιολογηθής, να κρύψης τήν φευκίτη άγάπη σου, που έδειχτες στο Ροδόλφο. Μα δεν μπορείς... Δεν μπορείς να βρης καμμιά δικαιολογία για τó παραστράτημά σου. Μου λές ετι σε μισούσα... Μα τί ήθελες να κάνω, άφοϋ είχα καταλάβει ποιά ήσουν κι' ετι μία μέρα θα έκανες τó γινό μου δυστυχισμένη; 'Ελα... Φτάγει πειά! Τα λόγια εινε περτά... Δεν μπορεί να σε συγχωρέση... Τό παραστράτημά σου τού ξέσχισε τήν καρδιά... 'Από τή μέρα που έφυγες, ένα χρόνο τώρα, δεν εινε ούτε μιά φορά τ' όνομά σου...

—'Α! στέναξε ή Λάουρα, κενύοντας τó πρόσωπό μέσα στα χέρια της. Πώς μπόρεσε να με ξεχάση; 'Εγώ δεν έπαφα, ούτε μιά στιγμή, να τόν άγαπού με πρέλλα, όπως ήμουν έρωτευμένη μαζί του πριν από τó γάμο μας...
'Η Λάουρα καταλάβαινε ετι τó μίσος της μητέρας τού Ροδόλφου ήταν τώρα άκόμη πιό μεγάλο. Δεν ήα τήν άφρη να δη τόν άνδρα της. Κι' ό Ροδόλφος μπορούσε να πεθάνη δίχως να τήν άκούση να τού ζητάη συγγώμη, δίχως να ξέρη ετι τόν άγαπούσε πάντα παράφορα, δίχως να τή συγχωρέση...

—'Α! 'Οχι! ελεπε πάλι άναστενάζοντας, σαν να παρακαλούσε τή γερά κόμισσα. Μπορεί να έχασε δική... Δεν έχω πειά καμμιά άπατήσι... Μονάχα, σάς παρακαλώ, σάς ίκετεύω, δεν θέλω, δεν θέλω να με διώξη ό Ροδόλφος μ' αυτό τόν τρόπο... Συλλογισθήτε ποιά θα εινε ή ζωή μου, ύστερα από μιά τέτοια συγκρορά... Δεν θά μπορούσω να ζήσω! Μέχρι σήμερα συλλογιζόμου με παρηγοριά: 'Οαρθή μιά μέρα που θα τού τα πό όλα, που θα τού ζήγησώ τó παραστράτημά μου κι' εμια βέβαιη ετι θα με συγχωρέση... Μα τώρα, τώρα...—κι' ή όμορφη Λάουρα για μιά στιγμή άνατριχίασε από τή φρεχή—εν πεθάνη, αν δεν τόν δώ, αν δεν με συγχωρέση, πώς θα μπρέσω πειά να ζήσω;

'Η κόμισσα 'Αλταμίρα, άκόμη πιό χλωμή, άνατριχίασε κι' αυτή από τα λόγια της νέφης της. 'Οχι! Δεν εινε συγγυνηθή... Είχε τρομάξει μόνο με τή σκέψι ετι μπορούσε να πεθάνη ό Ροδόλφος. Αυτό δεν τολμούσε μέχρι τώρα να τó συλλογιση. Καλ νά! Μια άλλη τó συλλογιζόταν και τής τó έλεγε...
—'Οχι, όχι! φώναξε με πνευμένη φωνή. Δεν θα πεθάνη ό Ροδόλφος! Δεν πρέπει...
—'Αφήστε με τότε να τόν σώσω από τόν κίνδυνο... τήν παρα...

—Γιατί ήρθες, άφοϋ ξέρεις ετι όλα τελείωσαν πειά ;...

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Καρδιά μου, μόνο οι χτύποι σου μ' απόμειναν
εδώ στη μοναξιά μου τη θλιμμένη.
Πέφτοντας αιωπηλό, θολό, τ' απόβεραδο
σαν τάφον πλάκα άπόψε μιάς βαραίνεις.

Παληό βιολί, πού πειά τ'ο περιφρόνησαν
έξημο και σπασμένο σέ μιάν άκρη,
είσαι φτωχή καρδιά κι' όλοι νομίζουμε
πως δέν άξίζει ό πόνος σου ένα δάκρυ.

Πάντα τ'ο βράδυ εδώ στην καμαρούλα μας
ένι μικρό παράπονο ξεχνάνει
κάθε χορδή σου όλόγυρα κι' άλλώνεται
και σ' όλα μιá καινούργια λύπη άφήνει.

Τραγουδί τόν κρυφό καυμό σου κάνοντας
—άφού γραφτό μας ήταν άπ' τή μοίρα—
ταράξεις τή αισιότη, πού πάντ' άλλώνεται
σαν κάποιο έίλο πένθιμο τριγύρα.

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

(Βρέθηκε στό Ήμερολόγιο ένός φυματικού νέου)

Ώρα σέ λίγο θά πεθάνω.
Ο θάνατος τ'ο κόου του χνάτου
Έχει σκορπίσει όλόγυρα μου
Και σβύσαν όλα τ' όνειρά μου.
Έορμένος στό κλινάρι πάνω
Ώρα σέ λίγο θά πεθάνω.

Ο τελευταίος μου ήλιος γέρνει
Σ' αποχαιρετιστήρια Δύση.
Σέ λίγο στό βαθύ σκοτάδι
Ώ νεκικό θά νοιώσω χάδι.
Ός θείες του άνταύνειες μου φέρνει
Ο ήλιος πού στή Δύση γέρνει.

Μές μου πώς ήθελες να ζήσω
Μήκος τ'ο φέγγος των ματιών σου ;
Ήταν πηγή ζωής για μένα
Τα μάτια σου τ' άγαπημένα
Σαν δέν θάν τα ξανατικισώσω
Μές στό σκοτάδι πώς να ζήσω ;

Οι δυό μου μαρμαμένοι κρίνοι
Πού σά στερνή λατρεία σου στέλνω
Άς σου θυμίσουν κάποιο δείλι
Πάν σμίξαμε τ'α δυό μας ξείλη.
Μήνη μου άνάμνησις άς μείνη
Οι δυό μου μαρμαμένοι κρίνοι.

Ο. ΚΩΣΤΟΥΡΟΣ

κέλεσε ή Λάουρα. Κι' ή δυο μαζί θά είμαστε πιο δυνατές...
Γά λόγια της αυτή τή φορά είχαν συγκινήσει τήν κόμησα 'Αλ-
ταίρια. 'Η Λάουρα τ'ο κατάλαβε και συνέχισε:

—Δέν ζητάω τίποτα !... Θά φύγω πάλι, ύστερ' από τή συγγνώ-
μη του ! Μά τώρα... Τώρα πρέπει να πάω κοντά τ'ο !... Πρέπει
να τόν δω, να τ'ο μιλήσω !...

Κι' ή Λάουρα έβγηκε από τ'ο σαλόνι, προχώρησε αποφασιστικά
στό διάδρομο κι' έκανε ν' άνοιξη τήν πόρτα τής κάμαρας τ'ο άρ-
ρωστου. 'Η κόμησα 'Αλταμίρα όμως πρόφτασε και τή σταμάτησε.
—'Όχι, όχι ! Δέν μπορείς να μπής... Τού τ'ο δοκίσηκα ! Δέν
μπορώ να σ' άφήσω. Πρέπει πρώτα να τόν ρωτήσω... Μά είμαι
έξωθεν...δέν θά θελήση. Θά τόν ρωτήσω ώστόσο για να μη λές ότι
σ' έματίδια...

Η μητέρα τ'ο Ροδόλφου με μιá φρονική ματιά τήν κάρφωσε στή
θεί της. 'Επειτα άνοιξε άδόρυθα τήν πόρτα και μπήκε στήν κά-
μαρα τ'ο άρρώστου. 'Ο Ροδόλφος δέν τήν άκουσε. Ήταν ένδοιμέ-
νος στή νάρκη του. Τ'ο πρόσωπό του ήταν πιο άσπρο άπ' τα σεντό-
νια και τ'ο στήθος του άνεκοκατέβαινε βαριά με άγονία. 'Η μητέ-
ρα του, τρέμοντας από τ'ο φόβο της, έσκυψε κοντά στο προσκέφαλό
του. 'Ο φόβος τ'ο θανάτου τήν ετρέλλιανε τόσο, πού δέν άκουσε
τά ήχηματα τής Λάουρας μέσα στήν κάμαρα τ'ο άρρώστου. 'Όταν κα-
τάλαβε κοντά της τή νύφη της, ήταν πειά άγά. 'Ο Ροδόλφος εί-
χε άνοιξει τ'α μάτια του, σαν να τόν είχε ξυπνήσει ή φωνή τ'ο έν-
σπίκτου και κτύπησε θαμπωμένος τή γυναίκα του. 'Επειτα, όταν
κατάλαβε ότι δέν ήταν όνειρο, φώναξε άλόχαρος με τή ραγισμένη
του φωνή :

—'Α! Λάουρα! 'Ηρθες λοιπόν; 'Επιτέλους! 'Αν ήξερεις πώς σέ
περίεψα, άδάμη μου !...

Και γυρίζοντας τ'ο κεφάλι του άπ' τ' έλλο μέ-
ρος, άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί από τήν
ξαρνική έντυχία του...

ΦΑΟΥΣΤΟ ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΤΙΝΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

—'Η τελευταία στατιστική άνεβάζει σε 130 έκατομμύρια κατοί-
κων τόν πληθυσμό των 'Ηνωμένων Πολιτειών τής 'Αμερικής.

—Στήν Καλλιφορνια, ένας πολυκατομμυριούχος Χάρρυ 'Ερμαν
όνόματι, άπόφασε να γίνη έξημίτης.

—'Εστησε λοιπόν μιá καλύβα στή μέση ένός μεγάλου δάσους κι'
άπεσύρθη εκεί.

—Ζή σαν άγριος, δέν φοράει κανένα ρούχο και τρέφεται με καρ-
πούς και χόρτα.

—Τ'ι έκατομμύρια του ύμος τ'α διατηρεί κατατεθειμένα σε μιá
Τράπεζα τ'ο Δός 'Αντζελεις, για καλό και για κακό...

—'Ενας 'Αγγλος γιωγράφος, ό όόκτωρ Πέρον 'Εγκελυ, άποδίδει
γην έπιμονή τ'ο συναχιού στις τσέπες μας...

—Τ'ο συνάχι, λέει, θά θεραπευότανε γρήγορα, άν δέν είχαν οι
άνθρωποι τήν κακή συνήθεια να βάζουν τα μαντήλια στις τσέπες
τους.

—Μέσα στα μαντήλια πού σκουπίζόμεστε, όταν έχουμε συνάχι, ύ-
πάρχουν πολλά μικρόβια, πού μένουν ύπερα στήν τσέπη και κολ-
λουν στα νέα μαντήλια πού παίρνουμε.

—'Ετσι χονιάζει τ'ο συνάχι, γιατί πριν θεραπευθώμε από τή μιá
προσβολή, ξανακολλώμε νέο.

—Τ'ο Βατικανό άνεκήρυξε νέον άγιο, τόν 'Αγιο Μπόσκο.

—'Η έορτή τής κατατάξεώς του μεταξύ των άγιων θά γίνουν
τήν πρωτοχρονιά.

—Στή Βολωνία τής 'Ιταλίας πέθανε προό όλίγων ήμερών ένας
σοφός παπουτσης, έ 'Αντζελο Φινέλλι.

—'Ηταν ένας από τούς καλυτέρους ιστορικούς και αρχαιολόγους
τής 'Ιταλίας.

—Δέν έσπουδασε σε κανένα Πα-
νεπιστήμιο, μόνος του εδιάβασε και
τήν ώρα πού δέν είχε παραγγε-
λιες παπουτσιών να εκτελέση, έ-
γραφε.

—'Η πραγματείες του για τή
μεσαιωνική ιστορία των Ιταλικών
πόλεων, ιδίως τής πατριδος του
Βολωνίας, εινε περίφημες.

—Σ' ένα μικρό ποτάμι τής Γαλ-
λίας, ένας ψωράς έπιασε προό ήμε-
ρών έναν κυπρίνο πρωτοφανούς
μεγέθους.

—'Εχει μήκος ένός μέτρου και
περίμετρο σώματος 0.75, ζυγίζει
δέ 30 όκάδες.

—'Υπολογίζουν ότι ό κυπρίνος
αυτός εινε ηλικίας 120—150 έ-
των, όπωσδήποτε όμως ή ηλικία
του δέν δικαιολογεί τ'ο μεγέθός
του, γιατί ό κυπρίνος εινε ψάρι πού δέν φτάνει κανονικώς ούτε στο
μισό αυτ'ο τ'ο μεγέθους.

—Κάποιος σύζυγος στή Γαλλία εζήτησε διαζύγιο, γιατί άκουσε
τ ή γυναίκα του να παραμιλά στον ύπνο της και να φωνάζη : «Ρο-
γήρε ! Ρογήρε !», ενώ αυτ'ος ονομάζεται Βεργάρδος.

—Τ'ο δικαστήριο εδέχθη τήν άγωγή του.

—'Επειδή, λέει ή άπόφαση τ'ο δικαστηρίου, ή σύζυγος δέν
διέπραξε μόν πληρες τ'ο άδικημα τής συζυγικής άπιστίας εν τή πρά-
ξει, ουχ' ήταν όμως ήθικώς εν τ'ω ύπνω της παρέβη τήν συζυγι-
κήν πίστιν, διά ταυτα, τ'ο δικαστήριον δεχεται τήν άγωγήν τ'ου αι-
τούτος και κηρύσσει λελυμένον τόν γάμον.»

—Κλείνετε λοιπόν τ'ο στόμα σας όταν κοιμάσθε και δαγκώνετε τή
γλώσσα σας !...

—Πρό ήμερών πέθανε στο Παρίσι ό ποιητής Ζαν Ρικατός πάμ-
πνοχος.

—Στήν τσέπη του, μετά τ'ο θάνατό του, εβρήκαν μόνον τριάντα
φράγκα.

—Κι' όμως οι τόμοι των ποιημάτων του έχουν πειά εξαντηληθ ή
και ζητούνται από τούς βιβλιοφίλους όσο-όσο.

—Στή Στοκχόλμη έμπήκαν λοποδότες στο σπίτι ενός πλουσιου
μηχανικού και τ'ο έκλεψαν ένα πίνακα τ'ο μεγάλου Φλαμανδού ζω-
γράφου Ρέμπραντ.

—'Η εικόνα αυτή παριστά τόν «'Ιερεμία θρηγούντα τήν κατα-
στροφή τής 'Ιερουσαλήμ» και ή αξία της έχει εκτιμηθ ή εις 400.
000 κορώνες, 8—10 δηλαδή έκατομμύρια δραχμών !

—Στή Γαλλική Γερουσία έγινε τ'ο εζής νόστιμο προό όλίγων ή-
μερών.

—'Ο γερουσιαστής κ. Λουί Μαγτέν ύπεστήριξε θερμοτάτα τήν
ψήφισι τ'ου νομοσχεδιου περι παροχής ψήφου στις γυναίκες.

—Στήν ψηφοφορία όμως από...άσηρημάδα εψήφισεν εναντίον τ'ου
νομοσχεδιου !

—Σημειωτέον ότι και ήπτε άν εψήφισε δέν θά έσωζε τ'ο νομο-
σχέδιο, τ'ο όποιον άπεριέριθη μέ...μεγάλη πλειο-
ψηφία.

—Σέ μιá τυχαία στο Μπोजουού τής Γαλ-
λίας, εκήχηε τ'ο σπίτι πού γεννήθηκε ή μυθιοτο-
ριογράφος Κολέττ.

